

Marmoritaivas

Johanna Kurkela

Tiedän, että en ole ainut jolle tällä tavalla käy
Että toinen on lähellä aivan, sitten häntä ei enää näy
Nyt on vuoteeni liian suuri, niin jäätävän kylmäkin
Ja sydäntä ympäröi muuri, kiveäkin lujemmin

refrain:

Tänä yönä marmoritaivas, kaartuu kattona ylle maan,
Kuunvalon ja pilvien leikki, sitä katsella nyt yksin saan.

Tuo hajonnut marmoritaivas, valuu huoneeseen valtoimenaan
Olet poissa viereltäni, muttet sydäimestäin milloinkaan

Tunnen yhä kätesi painon ja voin kuulla äänesikin
Ja jos suljen hetkeksi silmät, on kuin kanssas taas olisin
Vaan kun katson nään aution huoneen ja kätes on peitto vaan
Nää harhat kuin viiniä juoneen, sua saa taas kutsumaan

refrain

Tänä yönä marmoritaivas, kaartuu kattona ylle maan,
Kuunvalon ja pilvien leikki, sitä katsella nyt yksin saan.

Tämä ikävä on sellainen, että tällaista kokenut ole en
Se on syvä ja jotenkin lopullinen
Se painaa ja sattuu ja kuristaa, mutta kenties joskus on helpom
paa

Tänä yönä marmoritaivas, kaartuu kattona ylle maan,
Kuunvalon ja pilvien leikki, sitä katsella nyt yksin saan.